

UDEN KUNDSKAB OG HELLIGHED KAN INGEN SE GUD

NUMMER 5 | 1. MARTS 1923 | 72. AARGANG

UDDRAG AF PRÆS. CHARLES W. PENROSES TALE

i Kirkens Generalkonference i Salt Lake City den 6. Oktbr. 1922.

Jeg føler mere end nogensinde tidligere Nødvendigheden af Guds Aands Vejledning, naar jeg skal tale til denne store Forsamling saaledes, at alle kan høre mine Ord. Jeg har i den senere Tid været angreben af Forkølelse, men det er ofte, at man paadrager sig Forkølelsen af for megen Varme. Naar jeg rejser paa Jernbanen, føler jeg ofte, at der er for varmt i Vognene, og man er da udsat for at paadrage sig en Forkølelse, men jeg haaber ved Guds Hjælp og Eders Tro og Opmærksomhed, at jeg skal blive i Stand til at overkomme disse Vanskeligheder, saaledes at I kan høre og forstaa, hvad jeg siger.

SANDHED OG DENS ANVENDELSE.

Sandhed er en stor Ting, og i Lighed med den er Sandhedens Anvendelse. Ifølge det nye Testamente opsendte Jesus Kristus en Bøn til sin Fader angaaende sine Disciple og sagde:

»Herre, hellige dem i Din Sandhed, thi Dit Ord er Sandhed.« Vi kan altid stole paa Herrens Ord, thi hans Ord er Sandhed, og vil vedblive. Man kan sige, at Sandhed er evig, den er uden Dages Begyndelse eller Aars Ende. Den Gave, at være villig til at modtage Sandhed, er en stor Velsignelse, som jeg tror i Særdeleshed er meddelt denne Kirkes Medlemmer. Jeg tror, at der er noget i vore Slægtskabsforbindelser, som er Aarsag dertil. Der er mange Beviser for, at Herren i de sidste Dage vil udføre et stort Arbejde ved og formedelst Israels Efterkommere.

Vi har i denne Kirke et Embede, det patriarkalske Embede, og de Brødre, som holder dette Embede, burde i Særdeleshed være inspirerede af Herren, saaledes at paa hvem som helst de lægger deres Hænder, at de da ikke alene udtaler en Velsignelse, men ogsaa meddeler, hvilken af Israels Stammer de tilhører.

De Velsignelser, som er kommen til denne Kirkes Medlemmer, er hovedsagelig Følger af, at de er af Israels Hus, og det største Antal af dem er af Ephraim, og Herren har sagt, at disse skal være de første i hans Arbejde i de sidste Dage.

EN SPECIEL MISSION FOR ISRAELS HUS.

Jeg tror at der i de sidste Dage er en speciel Mission for Israels Hus, som er samlet fra de forskellige Nationer, men i Særdeleshed fra Ephraims Sæd; thi gennem Ephraim skal Guds Hensigter og Planer meddeles Verden, medens Abraham altid vil staa som Hovedet for Israels Hus.

Jeg havde for kort Tid siden en Samtale med en Herre, som paa en Maade er forbundet med Kirken, og han fortalte mig, at han for mange Aar siden, medens han var Dreng, havde modtaget en patriarkalsk Velsignelse, men han syntes slet ikke om den af den Aarsag, at den indeholdt den Meddelelse, at han var en Efterkommer af Abraham, og han hyldede ikke den Tanke, at være en Efterkommer af en Jøde. Jeg meddelte ham, at Abraham ikke var nogen Jøde, og han syntes at blive

meget forbavset. Han sagde: »Var Abraham ikke en Jøde?« Jeg svarede: »Nej, han var ingen Jøde, han døde længe før, en Jøde blev født.« Navnet Jøde skriver sig fra Juda. Abraham, den store Stamfader, var Guds Ven, og Gud velsignede ham og hans Efterkommere, som vilde holde Guds Love og vandre paa hans Stier, og jeg er af den Mening, at de, som er af Abrahams Slægt, er mere tilbøjelige til at modtage Sandheden end andre Folkeslag.

Jeg vil ikke sige, at Sandheden er indskrænket til Abrahams Sæd alene, men Ephraims Efterkommere er de mest villige til at modtage Sandheden og leve derefter.

LYDIGHED MOD LOVEN.

Jeg bærer mit Vidnesbyrd til det Emne, som vi hørte i Formiddags af vor Præsident. Det Kapitel i Lærdommens og Pagtens Bog, som han hentydede til, er guddommelig Sandhed. Jeg har været kendt med disse Sandheder i mange Aar, ja, fra den Tid, da jeg var en Dreng og modtog Evangeliet, og jeg har glædet mig over dem og den ligefremme kraftfulde Erklæring, som der er givet med Hensyn til verdslige Regeringer. Vi er anmodet om at vise Lydighed mod Loven. En af disse Aabenbaringer siger, at dersom vi adlyder Guds Love, saa viser vi ogsaa Lydighed mod Landets Love. Vi tror, at Herren inspirerede de Mænd, som skrev den amerikanske Grundlov. De var vejledet ved Guds Aand, da de sammensatte og meddelte denne ypperlige Lov. Vi har følgelig vore individuelle Meninger, som ikke altid stemmer med andres Meninger og Fortolkninger af Grundloven saa vel som alt andet.

Spørgsmaal af denne Art har været diskuteret fra Begyndelsen af denne Nations Organisation, men der er en Paragraf i Grundloven, som giver de Forenede Staters højeste Domstol Rettighed til at bestemme det, som er konstitutionelt.

(Fortsættes).

Mennesket er Guds Kunstværk.

GUDS NAADEGAVE TIL MENNESKET.

Af *Morten A. C. Nicolaysen.*

Kirkens tredje Trosartikel lyder: »Vi tror, at alle Mennesker *ved Hjælp af* Kristi Forsoning kan blive frelst *ved at adlyde* Evangeliets Love og Ordinancer.«

— — —

Ethvert Menneske i Verden søger efter Frelse. Det er sandt nok, at selv om alle søger efter denne Velsignelse, saa er der mange forskellige Maader at søge efter Frelsen, thi vore Idéer om den Sag er saa forskellige.

Det er imidlertid ikke alene det højest fornuftige Individ, som higer derefter, men i alle Livsformer giver denne Higen sig til Kende. Der er overalt Kamp for Livet. Læg Mærke til det lille Græsstraa, der uden Hensyn til andre Straa kæmper sig op gennem Jorden i sympatetisk Følelse med de omkringliggende Elementer og det varme Sollys ovenover. Ukrudtet kæmper sig frem paa samme Maade. Græsplænens beskikkede Liv er intet for Ukrudtet; dets eget Liv er alt, det vil frem, om det saa skal kvæle Græsset. Der er en aandelig og fysisk vibrerende Higen i al Naturen, som bærer Livet i sig.

I Dyreverdenen giver de samme fysiske Frelseinstinkter sig til Kende. Den lille Rødkælk, som forlader sine smaa Unger i Reden for at søge Føden til dem, er maaske inden Aften opslugt af Høgen, der uden Hensyn til Rødkælkens smaa sultne Unger søger sin egen fysiske Frelse. Selvbevarelsens Instinkt giver deres Kræfter et Udslag i de Omgivelser, hvori den er bleven stillet.

Mennesket søger ligeledes den fysiske Frelse i de Omgivelser, hvori det er blevet opfødt. Der er et naturligt Selvopholdelses Instinkt i Personligheden, som kæmper mod Tilintetgørelse, og det søger i sympatetisk Følelse efter Luft, Lys, Føde, Beskyttelse og Samhorighed med sine Medmennesker; det søger kort sagt fysisk Frelse. Der er i hvert Hjærte en Higen efter Frelse i videste Forstand, thi »Frelse« betyder Be-

frielse eller Bevarelse fra en overhængende Fare, et Onde eller en Ødelæggelse. Alt Liv søger denne Frelse.

Men hos den højest udstyrede fornuftige Skabning — Mennesket, skabt i Guds udtrykte Billede — skulde denne fysiske Frelses Krav ikke tage Overmagten paa Bekostning af Medmenneskers Ulykke, Ødelæggelse og Død, for der er et Legeme, mere kostbart, mere herligt, evigt og udødeligt i sin Natur — end dette synlige fysiske Legeme, som i hele Naturen stiller sine Krav om Frelse og fortsat Liv. Thi efter alt er dette synlige Tabernakel kun Klædedragten om Aanden, som er Drivfjederen. Det er derfor det aandelige Liv eller Sjælens Frelse, som skulde angaa os mest som højt udstyrede Fornuftvæsener.

Set fra Guds eller de udødelige og ophøjede Intelligensers Stade, saa betyder Frelsen Menneskets Forløsning og Befrielse fra Syndens Følger, Trældom og Død, og dets Benaadelse med evigtvarende Liv, Fremskridt og Ophøjelse. Her i Modsætningernes jordiske Skyggedal er der intet, der bringer os saa nær til Forstaaelsen af Livets Værdier som Betragtningen af Døden. Mennesket søger udover den og opad for Befrielsen, efter den fortsatte Eksistens — for Frelse. Men hans overvættes Ængstelse her i Livet for den fysiske Frelse gør, at den bedende Aand meget ofte ikke naar højere end Frelsen, som den dyriske Tilværelse søger. Mennesket, som kun higer efter Frelse for det fysiske Legeme, søger intet mere end Dyrene, Insektverdenen og Plantelivet — det er blot den naturlige Følelse i Lydighed mod Naturens første Lov om Selvbevarelse, som naturligvis er fuldt ud berettiget, moralsk og fysisk, naar den udøves paa retfærdig Maade.

»Vi tror, at alle Mennesker ved Hjælp af Kristi Forsoning kan blive frelst« fra Dødens gentagende Favntag, naar de »adlyder Evangeliets Love og Ordinancer«; derfor *er Evangeliet evigt det samme* og udstrækker sig til alle Skabninger i Universet.

Vi læser i Skriften, at en Gang i denne Klodes Morgentimer levede Mennesket fri for nogen Dødstanke og i Omgivelser,

som var evige i deres Natur, og at det selv paa Grund af sit eget Væsens evige Natur var i Sympati med de samme Omgivelser. For at erfare alle Kundskabens Frugter paa Godt og Ondt, tillod Herren imidlertid Mennesket at smage Døden ved at deltage af dens Essenser. Mennesket blev derved bragt i nær Berøring med den fysiske Verdens Sorger, men det lærte derved ogsaa bedre at erfare det evige Livs Lyksalighed ved af hele sin frie Vilje at adlyde Gud og hans evige Love. Vi kan derfor ikke se paa Indførelsen af Døden i vor Verden som nogen egentlig Kalamitet, da den ikke er endelig. Digteren Tennyson forstod ogsaa, at der i Guds Tilladelse af, hvad der skete, laa en større og endelig Velsignelse, thi han skriver derom:

»Ære være Gud! Til Gud! han siger, Kundskaben ved Lidelsen indtraadte, Livet er fuldkommet.«

Mormons Bog meddeler os, at »Adam faldt, for at Menneskene skulde blive til; og Menneskene er til, for at de kan nyde Glæde.« Det er en Udtalelse af den gamle jødiske Profet Lehi. Han fremlægger Planen for Menneskets Skabelse, Aarsagen til Adams Fald og Nødvendighed af Frelserens Komme. Gud, som kender alle Ting fra Begyndelsen til Enden og Menneskenes aandelige Forudtilværelse, vilde ikke have tilladt det store jordiske Drama, som paabegyndtes ved Adam og afsluttedes ved Jesus Kristus, hvis det ikke var i Overensstemmelse med den højere guddommelige Visdom.

Hvad vilde nu Menneskets Skæbne være bleven i Fremtiden, hvis Gud derpaa havde forsaget det?

Det vilde ikke alene dø og være afskaaret fra det evige Livs Velsignelser, men det vilde i Overensstemmelse med Omgivelserne være blevet »kødelig, selvisk og djævelsk,« som Skriften siger. Det vilde kun have underordnet sig sin egen Vilje, og i dette Stykke vilde det ikke have været stort bedre stillet end Dyrene. Det vilde ifølge den Stærkeres Ret have sønderlemmet Medmennesker for at opnaa Tilfredsstillelsen af egne fysiske Fornødenheder og Lyster. Det staar derfor

klart, at den aandelige Død vilde følge den fysiske, det vil sige, at Mennesket vilde være afskaaret fra Guds Nærværelse, thi Aanden vilde vedblive at leve, da den er evig i sin Natur.

Hvad Kraft havde nu Mennesket til at forløse sig selv fra denne aandelige Død? Det har Kraft nok til fysisk at frelse sig selv. Det besidder Forstand nok til at herske over Dyre- og Planteverdenen; det har Intelligens nok, som kan uddannes til at underlægge sig Elementerne; men hvad Magt og Kraft havde det i denne faldne Tilstand til at forløse sig selv aandeligt? Bortvist fra Guds Ansigt og dog i Besiddelse af en udødelig Aand. Hvorledes skulde den evige Part af Mennesket nogensinde komme tilbage til den guddommelige Nærværelse?

En større Magt end det jordiske Menneske maatte udstrække sin Hjælp og vise det Vejen, hvorved det skulde blive i Stand til at opnaa en ny og større Lyksalighed. I Forbindelse hermed bliver det Skriftsted af Apostlen Paulus meget betegnende, som siger: »Ogsaa Eder, da I var døde ved Eders Overtrædelse og Synder, hvor I fordum vandrede efter denne Verdens Tidsaand, efter hans Vis, som hersker over Luftens Magt, over den Aand, der nu er virksom i Genstridighedens Børn, blandt hvilke ogsaa vi fordum alle vandrede i vort Køds Begæringer og gjorde Kødets og Tankernes Vilje og var af Natur Vredes Børn ligesom ogsaa de andre — men Gud, som er rig paa Barmhjærtighed, har for sin store Kærligheds Skyld, hvormed han elskede os, ogsaa da vi var døde ved vore Overtrædelser, levendegjort os med Kristus — af Naade er I frelst! og medoprejst os og sat os med ham i det himmelske i Kristus Jesus, for at han i de tilkommende Tider kunde vise sin Naades overvættes Rigdom ved Godhed imod os i Kristus Jesus. Thi af Naaden er I frelst ved Tro, og det ikke af Eder selv, *Guds er Gaven;* ikke af Gerninger, for at ikke nogen skal rose sig.« (Brev til Efeserne 2. Kap.).

Saaledes kan vi »ved Hjælp af Kristi Forsoning blive frelst« — ikke paa Grund af de »Gerninger«, vi selv kunde iværksætte; thi i denne Henseende er vi magtesløse. Vi kan an-

vende vor Fornuft; vi kan anvende vor Videnskab paa at faa Mennesket i sin faldne Tilstand tilbage til Gud, og det vil ikke lykkes, og det kunde ikke lykkes den Gang. Ganske vist kunde Mennesket gøre sig Jorden underdanig, lære at kende Forskellen mellem Godt og Ondt i Erfaringens Skole; men derved maatte det blive, selv om vi kan sige, at det var et Middel til Endemaalet. Vi finder derfor, at Herrens Magt aabenbarer sig paa Skuepladsen, og »han befalede dem, at de skulde tilbede Herren, deres Gud, og ofre de Førstefødte af deres Flokke som et Offer til Herren. Og Adam var lydig mod Herrens Befalinger.«

»Og efter mange Dage aabenbarede en Herrens Engel sig for Adam og sagde: Hvorfor ofrer Du Offer til Herren? Og Adam sagde til ham: Jeg véd det ikke, kun, at Herren befalede mig det. Da talede Engelen og sagde: Dette er et Forbillede paa Ofringen af Faderens Enbaarne, som er fuld af Naade og Sandhed. Derfor skal Du gøre Alt, hvad Du gør, i Sønnens Navn evindelig.« (Moses Bog, 5. Kap., »Den kostelige Perle«).

Man kan gaa ud fra, at de guddommelige Erfaringer, Adam havde indhøstet i Edens Have, endnu stod indridset i hans Sjæl, efter at han var uddrevet derfra, og de forblev den Sum af bedre Følelser hos ham, saa han senere ydmygt kunde bøje sig i Bøn, og at han tillige, ifølge Herrens Befaling, kunde ofre de Førstefødte af sine Flokke og tilbede Faderen i Sønnens Navn med Forvisningen om, at engang i Fremtiden vilde den enbaarne Søn komme og bringe det store Offer paa Korset, og han vilde ved fuldt ud at gøre Faderens Vilje i Eksempel og Lærdom bringe Menneskene, som vil, til Sandhedslyset og Opstandelsens Herlighed og dermed befri dem fra de nuværende jordiske Omgivelser.

Ofringen af Flokkenes Førstefødte var det synlige Middel og Symbol, som bestandig foreholdt Menneskets Erindring det højere Liv hinsides, baade tilbage og fremad gennem Kristi Offerdød, og at dets Sjæl vilde blive frelst og befriet fra Døden. Der blev paa denne Maade holdt Liv i de højere aande-

lige Impulser, og det var lettere for Mennesket at befri sig fra de »kodelige og selviske Begær«.

Vi har et Eksempel i det antagelige Offer hos Adams to Sonner, Kain og Abel. Den ene var Kvæghyrde, den anden Jordbruger. Abel saa noget udmærket i sin Hjord; og det glædede ham at ofre det bedste, som Herren havde befalet, selv om det ikke kunde synes at være til hans fysiske Fordel. Det bedste var ikke for godt, naar han tænkte paa Herren, som havde givet Forsikring om et evigt Liv. Den anden Drengs Hjærte var optaget af denne Verdens Ting. I Stedet for at ofre det bedste, tænkte han maaske, at det var bedre, han brugte det til sig selv for at tilfredsstille sine egne selviske Behageligheder. »Det er det bedste, Jorden har skænket mig, og jeg vil beholde det for mig selv,« tænkte han rimeligvis, og i Stedet ofrede han »Jordens Frugter«, hvilket mishagede Herren. Han følte uden Tvivl i sin Samvittighed sin forkerte Handlemaade, efter at han havde ofret, thi han »blev meget vred«. »Og Herren sagde til Kain: Hvorfor er Du vred, og hvorfor er Dit Ansigt falmet. *Dersom Du gør Godt, skal Du blive antaget, men dersom Du ikke gør Godt, da ligger der Synd for Døren,* og Satan ønsker at have Dig; og *dersom Du ikke lytter til mine Bud, vil jeg overgive Dig,* og det skal gaa Dig efter hans Begær.« Der ligger deri en Lektie for alle Tider og for alle Mennesker, at man gør allerbedst ved *at følge den lige Linje ifølge Herrens Bud,* selv om de personlige Tilbøjeligheder hvisker noget andet til En. Gud ønsker kun i sin store Kærlighed vor evige Frelse, og naar han fra sit høje Stade, overskuende alle Ting, aabenbarer sig, og i sin store Visdom befaler angaaende bestemte Anliggender, saa skulde vi have Forstand nok til at indse, at det er for vor egen endelige Lykke og Velfærd. Vi finder, at i Guds Riges Historie gør det samme sig gældende paa andre Tidspunkter. Millioner tog efterhaanden deres Plads paa Jorden, men de fleste søgte, ligesom Kain, deres egne egoistiske Interesser, og da Noah fremstod med sit Budskab om Omvendelse og Frelse, var det

kun meget faa, der forstod Herrens Røst om, hvad der vilde tjene dem bedst, og Følgen blev, at hele Nationer i aandeligt Mørke blev opslugt af Døden og kastet ud i Jordens og Aandeverdenens Mørkeside for at taale Udelukkelsens og Tvivlens Kvaler, indtil Frelseren efter sin Korsfæstelse nedsteg til dette »Helvede« og skabte Lys og Befrielse. Den unge Enoch, som blev kaldet af Gud *før* Noahs Tid til at prædike Omvendelse, var lykkelig nok til at faa mere Lydhørhed for sit Budskab, og den Skare, som han samlede, *satte deres Tillid saa stærkt til Herrens Ord* og Løftet om evigt Liv, at de kunde *følge deres Leder* ifølge Guds Lov og opbygge et fuldkomment jordisk Samfund, hvor Menneskenes aandelige Liv efter Evangeliets Ord blev det absolut dominerende; og dermed er sagt, at alle Jordens Midler, og hvad den frembragte, kun blev betragtet som et organiseret Fælleseje, skænket af Skaberen, hvorved de skulde bane sig Vejen til det højere Liv, der var lovet dem gennem Troen paa Jesus Kristus, som skulde komme i Tidens Midte. De vandt saaledes den sande Frelse og Naade fra Gud.

Vi har en anden udmærket Lektie i den unge Mand, som kom til Kristus under hans jordiske Mission og spurgte, hvad han skulde gøre for at blive frelst. Enhver kan læse derom i Markus Ev. 10. Kap. Frelseren fortalte ham, at han skulde sælge alt, hvad han havde, og give det til de Fattige. Det var ikke Jesu Idé, som mange tænker, at Værdien skulde spredes skødesløst til alle Sider blandt de Trængende. Naturligvis er det altid udmærket at give til de Fattige og ulykkeligt stillede Individer i Samfundet, hvor som helst de er og uden Hensyn til, hvem de er, da Gud med allerstørste Behag ser paa Menneskenes Medfølelse for at tilfredsstille deres Medmenneskers fysiske Krav. Ja, Herren har endog tydeligt aabenbaret i Mormons Bog, at han vil *ikke tage Hensyn* til Menneskenes Bøn, dersom de ikke har Medfølelse med deres Medmennesker og kommer dem til Hjælp i deres forkerte og trængende Stilling i Samfundet og tilfredsstiller deres fysiske Krav. Men i Jesu

Udtalelse til den unge Mand mente han selvfølgelig, at Midlerne skulde anvendes paa organisatorisk Maade under Kontrol i det af ham selv organiserede religiose Samfund, for at han bedre kunde være i Stand til at fremme sin Faders Sag blandt de Fattige; thi Jesu Planer og Lærdomme *indskrænkede sig ikke* til almindelige Lektier, men antog Karakteren af sociale Planer ligesom paa Enochs Tid. Hvis den »unge Mand« var bleven en Jesu Efterfølger, var det jo ogsaa rimeligst, at han først hjalp sine Trosbrødre. Beklageligvis saa han først paa sine egne personlige, selviske Tilbøjeligheder — sin *egen fysiske Frelse,* og han gik bort med nedslaaet Ansigt og Verdens Sorg i Sinde. Det var ikke fordi, han besad Besiddelser, maaske erhvervet paa en retfærdig Maade, at han gik glip af Frelsens Fylde, men det var *fordi, hans egne Følelser var saa opslugte af Verdens Ting,* at han ikke kunde overvinde sit eget Jeg i Overensstemmelse med den udtalte Sandhed af Kristus. En Uge senere mødte han Overtolderen Zakæus. Men han var helt anderledes berørt af Sandheden og Kærligheden, som udstraalede fra Jesus (Luk. 19. Kap.). Han havde ogsaa store Besiddelser. Men i Modsætning til den unge Mand siger han: »Se, Herre! Halvdelen af min Ejendom giver jeg de Fattige; og dersom jeg har besveget nogen for noget, da giver jeg det fire Fold igen.« Og Jesus svarede: »I Dag er der blevet *dette Hus Frelse til Del.*« Alle Zakæus' Impulser om at følge sine egne jordiske Begær var svundet ind til intet i Sammenligning med den herlige Sandhed, Jesus tilbød ham, og som nu overstraalede hans Sjæl, saa han kunde sige: »Alt, jeg har, er Dit. Brug det til at fremme Din Sag.«

Den samme Prøve paa Menneskets Hjærtelag gaar for sig i Dag, og alt for mange af os søger først og fremmest det fysiske Legemes Frelse. Vi søger først Erhvervelsen af Rigdomme for at frelse os selv finansielt. Vi lægger Planer for at redde os selv socialt og for at indtage en høj Stilling i Samfundet. Lad os se indad og udfinde, hvad der er i vort Hjærte.

Hvad elsker vi mest i Livet? Er det Planer om, hvorved vi kan frelse os selv finansielt, politisk eller paa anden Maade uden Hensyn til at ofre Æren? Indhyller vi vore Følelser i Selskabslivets Ærgerrigheder? Er det den Frelse, vi søger? Lad os analysere vore Følelser. Er det ikke meget bedre at søge efter Sjælens Frelse, end den blotte Famlen efter den bortflyende fysiske Frelse.

Profeternes Kaldelse fra den første til den sidste — Profeten Joseph Smith, og naturligvis først og fremmest Jesus Kristus, thi alle disse Profeter var hans udsendte Tjenere — var at vise Mennesket, at det famlede i Mørket og gav efter for Verdens Omgivelser; og de bad deres Medmennesker at deltage i den Hellig Aands Liv og Lys, som vilde oplyse deres Sjæle. Dette Lys vilde give dem Kraft til at forsage det Onde, at modstaa Kødets Begær og bringe dets Lidenskaber under Aandens Kontrol, og den vilde bringe dem til det Standpunkt i Bjergprædikenen, at hvis nogen skulde »tage Din Kjortel, da ogsaa at lade ham faa Kappen«, med Overbevisningen i Hjærtet, at hvad der hører denne Jord til, kun er midlertidigt, og at det er bedre at lade en Modstander være i Fred end at besmitte sin egen Sjæl i Skændsmaal over Ubetydeligheder i Sammenligning med de himmelske Værdier.

»Vi tror,« som allerede sagt, »at alle Mennesker ved Hjælp af Kristi Forsoning kan blive frelst ved at adlyde Evangeliets Love og Ordinancer.« Hos enhver Person skulde komme Følelsen af Omvendelse, en Selverkendelse af Ens egen mislykkede Stilling i Sammenligning med den guddommelige Tilstand, som er opnaaelig indefra og udefra baade nu og herefter. Det kendetegnede Kristi første Efterfølgere, at de, som Johannes skriver i sit første Brev, 1. Kap., »vandrede i Lyset, ligesom Kristus var i Lyset«, ved at adlyde hans Love og Ordinancer, først og fremmest Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Heri var Grundlaget for et aandeligt »Samfund med hverandre«; og Kristi Forsoning eller *hans Blods Udgydelse, som*

de havde annammet, »rensende dem fra al Synd«. Kristus kunde *ikke selv alene* leve det højere Liv *for ethvert Individ;* deri ligger der hos umaadelig mange religiøse Mennesker *en Misforstaaelse af hans Forsoning.* Ethvert Individ maa for sig selv udøve Tro til Kristi Befalinger og da gøre dem; Kristi Forsoning træder derpaa ind med Løftet om Hellig Aandens Fred og Glæde og den fuldkomne Frelse i den Himmel, som Kristus har beredt, thi han har Himlens, »Dødens og Dødsrigets Nøgler« (Joh. Aabenb. 1. Kap., 18. V.).

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fremtræder i vor moderne Tid paa Verdens Skueplads *med disse Nøgler* — den himmelske Autoritet — og byder Verden at omvende sig til Kristus og at adlyde hans Evangelium. Dette Evangeliums Aand er overordentlig forskellig fra Verdens Aand. Blandt de uopdragne og »*u*omvendte« Karakterer i Verden finder vi, at Vrede, Had, Misundelse, Havesyge, Bagtalelse, Fylderi af Mad og Drikke, Utugt, Slagsmaal, Bedrageri og Tyveri hører til Dagens Orden. Alle, som antager Kristi Evangelium af Hjærtet, bliver ved Aandens Styrke hævet over disse lave Tilkendegivelser af Kødet og Selviskheden, og i Stedet finder vi Frugterne af Kristi Aand og Gerning, som er Kærlighedens Aand, som indblæser Fred, Glæde, Kyskhed, Taalmodighed, Forstandighed og Overbærenhed i Overensstemmelse med hans Barmhjærtighed; men den besidder ogsaa Retfærdighedens tveæggede Sværd (Ordet og Helligaandens Kraft) og ikke forgæves, naar det gælder Revselse af Synden med Kærlighed for Synderen for hans evige Frelses Skyld.

Kristi Aand er ret betegnende lagt for Dagen i den gamle »Montgomery« Salme, »A poor, wayfaring man«, som var særlig yndet af Profeten Joseph Smith. Lige før han led Martyrdøden i Carthage Fængsel, bad han John Taylor at synge den. I Salmen finder vi helt igennem Hjælpsomhedens Aand, som har karakteriseret Kristi Disciple i alle Tidsaldre.

Nærværende Oversættelse af Salmen, som ikke før har været publiceret, *skyldes Ældste Joachim C. Andersen,* Salt Lake

City, som oversatte den 3. Maj 1904, medens han var Missionær i Slagelse, Københavns Konference. Han fortæller, at efter flere Dages forgæves Forsøg paa at oversætte den, kom Digteraanden eller Inspirationens Aand pludselig over ham, medens han hvilede paa sin Sofa, og han stod op med det samme og oversatte hele Salmen, som hermed kan synges nøjagtig til Melodien (Kirkens »Psalmody« Nr. 34). Br. Andersen kendte ikke paa dette Tidspunkt nogen anden Oversættelse af Salmen, og hans egen er forskellig fra en tidligere paa Dansk.

En Vandringsmand i Sorrig og Nød
jeg ofte mødte paa min Vej,
saa ydmygt Bønnen fra ham lød,
at jeg ej kunde sige Nej!

Et Navn jeg turde sporge om,
hvorhen han gik, hvorfra han kom,
men i hans Blik det ømme laa,
mit Hjærte kunde ej forstaa.

Mit ringe Maaltid, sat paa Bord,
han kom; han sagde ej et Ord;
men segnede af Sult og Nød.
Jeg gav ham alt; han Brødet brød:

Velsigned', aad, gav mig igen,
en Engels Part, jeg fik, min Ven,
jeg spiste Skorpen med Behag,
den var som Manna for min Smag.

Jeg næst ham saa ved Kildens Flod;
af Træthed Kraften ham forlod,
og Vandet med hans Tørst drev Spot;
han hørte; saa' det skynde blot.

Jeg løb, den Syge rejste op;
tre Gange tømte han min Kop —
han da en Kop mig bragte *der*,
jeg drak — og tørsted' aldrig mer.

En Nat med Regn og Blæst det fnos,
en Vinterstorm med Kraft brod løs;
hans Stemme lød i Stormens Brus,
jeg sprang og bad ham til mit Hus.

Min Gæst jeg varmed' og klædte tro,
og gav ham da min Seng til Ro,
jeg Jord til Leje valgte saa —
og drømte jeg i Eden laa.

I Nød; med Saar, nær slaaet ihjel,
jeg næst ham fandt ved Alfarvej;
hans Puls og Aandedræt jeg vandt,
og Liv i Sjæl igen oprandt.

Gød Olje, Vin — helbredt han stod;
en Løndoms Vunde mig forlod
i samme Stund. Ej mer jeg led,
jeg havde fundet Hjærtefred.

Han som Forræd'r i Fængsel laa
for næste Morgen Dom at faa;
jeg Lognens Tunge standset fik,
i Borg for ham jeg villig gik.

Tilsidst mit Venskab at forstaa,
han sa'e: »Vil Du i Døden gaa
for mig?« — Mit Kød det raadte fra;
men Aand og Hjærte svar'de Ja!

Da i et Øjeblik jeg saa'
den Vandrer frem af Sloret gaa;
tegn i hans Hænder viste sig, —
min Frelser! Kristus stod for mig.

Mit stakkels Navn da nævnet var:
»For mig Du ej Dig skammet har;
Dit Offer vil betale sig.
Frygt ej! Du har det gjort mod mig!«

— — —

Kristus er død for os eller forsonet *for at kunne udføre Faderens Vilje;* og hvis det skulde være absolut nødvendigt, skulde vi være villige til at nedlægge vort Liv for det samme, ligesom Profeten Joseph gjorde det hin 27de Juni 1844. Men langt bedre vil det være, *hvis vi Dag for Dag i et langt Liv kan stride modigt med Guds Taalmodighed og udføre Kristi Befalinger i vort Liv og Levnet,* »fuldkomme Løbet og saaledes vinde Sejrskransen«, som Martyren Paulus udtaler sig.

Maatte alle ærlige Sjæle blive berørt i deres Hjærter til at overveje, undersøge og forstaa, hvad »Guds Naadegave«, fremholdt i denne Skrivelse til mine Landsmænd, betyder for deres Sjæls Frelse i Kristus, er min Bøn til Gud.

Du har ingen Ret til at lægge Skylden paa Djævlen for Dine onde Gerninger.

Det er lettere at synes fortjent af det Embede, man ikke har, end det, man har.

INDHOLD:

Uddrag af Præs. Charles W. Penroses Tale 65
Guds Naadegave til Menneske 68

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).